

Arrest

nr. 145 116 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 8 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 5 juli 2005 België binnen. Op dezelfde dag vraagt hij voor de eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag, alsook de verschillende daaropvolgende asielaanvragen die de verzoeker indient, kennen geen gunstig gevolg.

1.2. Op 4 mei 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 maart 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 14 oktober 2008 wordt deze beslissing ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest nr. 23.782 van 26 februari 2009 verwerpt de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze laatste beslissing.

1.3. Op 13 november 2008 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 23.780 van 26 februari 2009 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 9 januari 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 6 januari 2009 wordt de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag genomen. Bij arrest nr. 26.649 van 29 april 2009 vernietigt de Raad deze beslissing. Op 15 september 2010 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag van 9 januari 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 20 december 2011 wordt deze beslissing ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.5. Op 11 maart 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 6 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.6. Op 23 september 2010 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen dit bevel stelt de verzoeker bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest nr. 76 763 van 9 maart 2012 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.7. Op 28 oktober 2010 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 25 januari 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 8 juli 2011 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 4 april 2013 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 132 952.

1.9. Op 14 maart 2012 treedt de verzoeker in het huwelijk met Z.R.A.

1.10. Op 16 januari 2013 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 119 266.

1.11. Op 29 oktober 2013 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden een bewijs van inkomsten van de ingezetene voor te leggen. Op 1 april 2014 beslist de burgemeester van Oostende of zijn gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 130 037 van 24 september 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.12. Op 5 juni 2014 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: "eerste loonfiches".

Op 4 december 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 8 december 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 29.10.2013 en 05.06.2014 werden ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

In het kader van beide aanvragen gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te staven:

- schrijven Sociaal Huis Oostende dd. 28.01.2014 waaruit blijkt dat ze recht heeft op een leefloon vanaf september 2013: echter, gezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen*
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 04.06.2014 voor voltijdse tewerkstelling; bijbehorende loonfiches voor de maanden juni-augustus 2014 (BVBA Bloom)*

Uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 31.08.2014. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd. Ook betrokkene legde geen bijkomende documenten voor. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens worden tewerkstellingsbewijzen (kortlopende arbeidsovereenkomsten en loonfiches Randstad, loonfiches StartPeople) voorgelegd op naam van betrokkene. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, worden de verblijfs- aanvragen die op 29.10.2013 en 05.06.2014 werden ingediend geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met de bestreden beslissing schendt verweerster het art. 40ter eerste lid Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen cursivering en accentuering):

‘Art. 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]

aangezien verweerster in de bestreden beslissing de weigering tot machtiging tot verblijf van verzoeker louter motiveert onder verwijzing naar de door de Belgische echtgenote van verzoeker voorgelegde inkomstenbewijzen vanaf juni 2014 tem augustus 2014 zonder dat zij daarbij rekening houdt met het feit dat de tewerkstelling van de referentiepersoon op 31.08.2014 is afgebroken tengevolge van complicaties bij haar zwangerschap en omdat verweerster hieraan de zeer zwaarwichtige sanctie koppelt naar luid waarvan :

« en dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af. »

schendt verweerster aldus art. 40ter eerste lid Vr.W 15.12.1980 alsmede de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, aangezien zij geen rekening houdt met het feit dat de tewerkstelling van de referentiepersoon op 31.08.2014 maar tijdelijk is afgebroken tengevolge van complicaties bij haar zwangerschap (stuk 3) en verweerster derhalve geen rekening houdt met het stabiele toereikende en regelmatige karakter van de inkomsten van de referentiepersoon voorafgaandelijk deze complicaties en zij tevens geen rekening houdt met de buitengewone omstandigheid dat de Belgische echtgenote van verzoeker thans zwanger is en ook kan rekenen op de steun van verzoeker, die eens hij is gemachtigd tot verblijf, zich kan aanbieden op de reguliere arbeidsmarkt.

Verzoekster houdt dus in werkelijkheid geen rekening met de aard en regelmatigheid van de inkomsten van de referentiepersoon zijnde de Belgische echtgenote Z.A.

Verzoeker legt in dit verband het medisch attest voor dat de zwangerschap van Z.A. bevestigt (stuk 4) op 08.12.2014 met voorziene bevallingsdatum op 17.06.2015.

Voor de volledigheid legt verzoeker tevens het nieuwe arbeidscontract voor betrekkelijk Z.A., gesloten te Oostende op 19.12.2014.

Door hiermee geen rekening te houden door verweerster, dient te worden besloten dat verweerster thans zowel art. 40ter eerste lid Vr.W 15.12.1980 het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, zodat om ook deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40 ter Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur ;*
- Artikel 7 Vreemdelingenwet juncto artikel 62 Vreemdelingenwet, de formele en de materiële motiveringsplicht gelezen in samenhang van artikel 8 Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen rekening houdt met de tijdelijke onderbreking van de tewerkstelling van de referentiepersoon omwille van complicaties bij de zwangerschap.

De verzoekende partij legt thans voor het eerst een medisch attest voor waaruit blijkt dat zij zwanger is en de bevallingsdatum voorzien is voor 17.06.2015.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kon helemaal geen rekening houden met het door verzoekende partij vermelde zwangerschap, aangezien de verzoekende partij dit niet heeft gemeld voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie stelde vervolgens vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster momenteel tewerkgesteld is.

Haar laatste tewerkstelling dateert van 31.08.2014.

Bijgevolg heeft de gemachtigde, bij gebrek aan tewerkstelling, geheel terecht geoordeeld dat verzoekster niet toegelaten kan worden tot een verblijf van meer dan 3 maanden.

Dit alles werd ook zeer uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing, motieven waarnaar alhier kan worden verwezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Op basis van de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, kan verzoekster niet in ernstig voorhouden dat het onderzoek onzorgvuldig zou zijn gevoerd.

Wel integendeel is het aan verzoekster om de nodige stukken aan te brengen. Zij kan de gevolgen van deze nalatigheid niet doorschuiven naar de verwerende partij.

Verzoeksters ongestaafde beschouwingen over de onvrijwillige tijdelijke onderbreking kunnen aan de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen afbreuk doen. Uit het voorgaande blijkt immers afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie op zorgvuldige wijze het dossier van verzoekster heeft bestudeerd.

Het feit dat verzoekster zwanger zou zijn, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster nagelaten heeft melding te maken van haar zwangerschap, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie hiermee ook geen rekening heeft kunnen houden. Zoals hierboven reeds uiteengezet, had verzoekster nochtans de mogelijkheid om al haar opmerkingen te laten gelden, zo ook het feit dat zij zwanger was op dat ogenblik.

Verzoekster brengt thans nog een aantal stukken voor, doch dit kan geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, nu deze stukken geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing zoals deze werd genomen door de gemachtigde op basis van alle informatie en stukken die op dat ogenblik in zijn bezit waren (zie supra).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, en dat haar bevel dient te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing aan de verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd (onder meer) omdat de gemachtigde “geen beeld (heeft) op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon” en dus niet kan beoordelen “of de Belgische onderdaan heden over stabiele,

toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt", nu uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is sedert 31 augustus 2014, uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd en de verzoeker ook geen bijkomende documenten voorlegde.

De verzoeker verwijt de gemachtigde dat hij bij het nemen van de bestreden geen rekening heeft gehouden met het feit dat de tewerkstelling van de referentiepersoon op 31 augustus 2014 *"is afgebroken tengevolge van complicaties bij haar zwangerschap"*. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een attest van 8 december 2014 waaruit blijkt dat zijn Belgische echtgenote zwanger is en dat de vermoedelijke bevallingsdatum 17 juni 2015 is. Enig bewijs van complicaties waardoor zijn echtgenote niet meer tewerkgesteld kon worden of dat zijn echtgenote na de periode van zwangerschap terug zal worden tewerkgesteld, wordt evenwel niet aangebracht. Bovendien wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het attest van 8 december 2014 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, die trouwens op 4 december 2014 en dus vóór het opstellen van het attest werd genomen. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van 8 december 2014 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat geen rekening wordt gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten van zijn Belgische echtgenote, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het bedrag van het leefloon wordt gesteld dat *"gezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen"*. Met betrekking tot de arbeidsovereenkomst van de echtgenote van de verzoeker wordt gesteld dat uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is sedert 31 augustus 2014, dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd en dat de verzoeker ook geen bijkomende documenten voorlegde, zodat de gemachtigde *"geen beeld (heeft) op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon"* en dus niet kan beoordelen *"of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt"*. De gemachtigde heeft dus, op basis van de stukken die hem voorlagen, wel degelijk rekening gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten van de echtgenote van de verzoeker.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Dit geldt bij uitbreiding voor de stukken die betrekking hebben op de toestand van de echtgenote van de verzoeker. Te dezen is de echtgenote van de verzoeker sedert 31 augustus 2014 niet meer tewerkgesteld, wat de verzoeker niet betwist. Het blijkt niet, en de verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van zijn echtgenote, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het

redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Volgens artikel 7, eerste lid, 1° Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen accentuering en cursivering) :

« Art. 7.

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...]*

kan of moet de Minister of zijn gemachtigde aan verzoeker het bevel geven het grondgebied te verlaten in het geval hij in het Rijk verblijft zonder paspoort voorzien van een geldig visum.

Volgens artikel 8 Vr.W. 15.12.1980 echter en naar luid waarvan (eigen accentuering en cursivering) :

‘Art. 8. Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.’

wordt uitdrukkelijk geëist – zonder enige uitzondering – dat een bevel geven het grondgebied te verlaten dient te verwijzen naar de bepalingen in art. 7 Vr.W. 15.12.1980 die worden toegepast, quod non.

De bestreden beslissing vermeldt dimmers ienaangaande louter dat (eigen accentuering en cursivering):

« en dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af. »

zonder enige vermelding van de rechtsgrond waarop verweerster zich steunt om een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoeker te doen betekenen.

Rekening houdende met het voorgaande schendt de bestreden beslissing tevens ook art. 7 Vr.W. 15.12.1980 juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 Vr.W. 15.12.1980 en dient de bestreden beslissing ook om deze redenen te worden vernietigd.

Uw Raad heeft eerder reeds in deze zin beslist (RvV 151 664, beschikking van 10.06.2014 – stuk 4).

Aangezien de bestreden beslissingen om redenen voormeld dienen te worden vernietigd, dient verzoeker ook te worden hersteld in de toestand voorafgaandelijk de bestreden beslissing zodat hij opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie wat haar herinschrijving in het wachtregister veronderstelt en dit minstens tot op het ogenblik dat verweester een nieuwe beslissing ter zake zal hebben genomen.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 7 Vreemdelingenwet juncto artikel 62 Vreemdelingenwet en de formele en de materiële motiveringsplicht gelezen in samenhang met artikel 8 Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gemotiveerd overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn gemotiveerd. Immers maakt de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden en op welke grond aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Immers luidt artikel 52 §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”,

Verweerder wijst erop dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan in deze enkel nagaan of de vreemdeling beschikt over een verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond, nu reeds afdoende werd gemotiveerd omtrent de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris diende -benevens de vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht- aldus niet bijkomend te motiveren waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een

vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Het weze voorts benadrukt dat uit het woord “desgevallend” zoals vermeld in artikel 52, § 4, 5de lid van de Vreemdelingenwet geenszins een vrijgeleide voortvloeit voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Zoals hierboven reeds vermeld kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de afgifte van een bijlage 20 immers enkel nagaan of er sprake kan zijn van een andere verblijfstitel op grond van een andere rechtsgrond.

Nu het bevel om het grondgebied als administratieve beslissing dient te worden beschouwd als de loutere vaststelling van een illegale verblijfstoestand, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat het woord desgevallend enkel inhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de verblijfsstatus van de vreemdeling dient na te gaan.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing diende te verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat voormelde bepaling sorteert onder het hoofdstuk II van Titel I “toegang tot het grondgebied en kort verblijf”.

Terwijl de verzoekende partij een aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, voor een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Bovendien weze het benadrukt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel en alleen als grondslag kan dienen voor een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Minister of zijn gemachtigde.

Verweerder verwijst ter zake naar de inhoud van artikel 7 van de Vreemdelingenwet:

“kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”

Terwijl artikel 52, §3-§4 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat zowel de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie als de Burgemeester een bijlage 20 kunnen afleveren, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. {...}

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De interpretatie van de verzoekende partij, als zou een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk op art. 7 Vreemdelingenwet moeten worden gebaseerd, ontnemt aldus politionele bevoegdheden aan de Burgemeester, die hem nochtans uitdrukkelijk werden toegekend bij art. 52, § 4 Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2.3.1. Ingevolge artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. Te dezen bevat de bestreden beslissing slechts een verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

In casu werpt de verzoeker op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet verwijst naar de bepalingen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet die worden toegepast. In de bestreden beslissing wordt nergens vermeld welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd toegepast, wat door de verwerende partij niet wordt betwist.

3.2.3.2. Waar de verwerende partij opwerpt dat “de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel”, wordt er op gewezen dat uit het bepaalde in artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit volgt dat indien het recht op verblijf niet wordt erkend, het familielid een document overeenkomstig het model van bijlage 20 ontvangt, “dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat”. Hoewel uit het gebruik van het woord “desgevallend” in deze bepaling geen volledige vrijgeleide mag worden afgeleid om al dan niet een bevel af te geven, blijkt hieruit wel dat het bestuur over een zekere beoordelingsmarge kan beschikken.

Voor de vraag of het bestuur al dan niet beschikt over een beoordelingsmarge om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, moet worden gekeken naar het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt het volgende bepaald:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Deze bepaling voorziet in 12 verschillende “onregelmatige verblijfssituaties”, waarbij het bestuur in sommige situaties (1°, 2°, 5°, 11° en 12°) beschikt over een gebonden bevoegdheid en in andere situaties over een discretionaire bevoegdheid. Nu uit de bestreden beslissing niet blijkt welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast, is de Raad als annulatierechter niet bij machte om zijn wettigheidscontrole uit te voeren en na te gaan of het bestuur al dan niet over een gebonden bevoegdheid beschikt. De verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet houdt *in casu* de verplichting in om uitdrukkelijk de motieven te vermelden waarom, naast een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Het niet opgeven van de bepaling van artikel 7 die werd toegepast, kan niet worden beschouwd als het niet opgeven van de motieven van de beslissing, maar moet worden beschouwd als het niet opgeven van de motieven waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst en waaruit zou blijken dat het bestuur niet over een beoordelingsmarge zou beschikken bij de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, dateert van vóór de vervanging van de inleidende bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet bij artikel 5, 1°, van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, die tot het huidige eerste lid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft geleid en kan, gelet op het onderscheid dat de huidige bepaling maakt tussen de gevallen waarin het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en die waarin het bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft, dus niet dienstig worden aangewend in huidige *casu*.

3.2.3.3. Daarnaast merkt de verwerende partij op dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet “*sorteert onder het hoofdstuk II van Titel I “toegang tot het grondgebied en kort verblijf”*”, terwijl hij een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven (...)”*. Uit deze zinsnede blijkt dat de verwerende partij gerechtigd is een bevel in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet af te geven wanneer, zoals te dezen, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt genomen en de verzoeker aldus *“noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen”*. Bovendien kan uit de omstandigheid dat de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet tevens vallen onder de titel *“Algemene bepalingen”*, worden afgeleid dat zij in onderhavig geval wel degelijk van toepassing zijn.

3.2.3.4. De verwerende partij laat tenslotte nog gelden dat de interpretatie van de verzoeker als zou een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk op artikel 7 van de Vreemdelingenwet moeten worden gebaseerd, politionele bevoegdheden aan de burgemeester ontnemen, die hem nochtans uitdrukkelijk werden toegekend bij artikel 52, § 4, van de Vreemdelingenwet (bedoeld wordt: artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit). Vooreerst wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet genomen werd door de burgemeester, doch wel door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Bovendien houdt artikel 8 van de Vreemdelingenwet louter de verplichting in om in een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast te vermelden. Deze verplichting heeft geen weerslag op de bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, en dus te dezen op de bevoegdheid waarover de burgemeester op grond van artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit beschikt. De verwerende partij kan dus niet dienstig voorhouden dat de interpretatie als zou een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk op artikel 7 van de Vreemdelingenwet moeten worden gebaseerd, politionele bevoegdheden aan de burgemeester zou ontnemen.

3.2.3.5. Bijgevolg kan de verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet verwijst naar de bepalingen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet die worden toegepast. Hierdoor is artikel 8 van de Vreemdelingenwet geschonden, wat leidt tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3.2.3.6. Het tweede middel is gegrond.

4. Korte debatten

4.1. Wat betreft de eerste component van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, heeft de verzoekende partij geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van dit onderdeel van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verzoekende partij een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van dit onderdeel van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 4 december 2014 (bijlage 20) worden verworpen.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is, in zoverre ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2014, zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN